

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXI.

V Celovcu, 1. maja 1902.

Štev. 18.

Nemci in Slovenci na Koroškem.

Koroški Slovenci smo v žalostnem položaju, da v državnem zboru nimamo svojega zastopnika. Nemci so nam napravili tak volilen red, in so nas ogoljufali za bistvene pravice, ki jih naj bi imel vsakter narod v Avstriji. Vsled tega je govoril v državnem zboru za nas poslanec dr. Žitnik, kar je napotilo dr. Lemiš-a, da se je izrazil: „Žalostno je, da Slovenci nimajo v državnem zboru zastopnika. A temu so sami krivi, ker rajši volijo črno-mislečega (kakšna pošast je to?) Slovence, kakor svobodoljubnega Nemca.“ Torej koroški Slovenci nimamo zastopnika! Ali so radikalni Nemci Čare-tu in Orašu naročili, da Slovencev zastopati ne smeta? Pameten človek bi mislil, da mora tudi politični nasprotnik našega ljudstva imeti toliko usmiljenja s svojimi rojaki, da jih zastopa, — a mi nimamo zastopnika, ker Oraš in Čare za nas vendar nista zastopnika.

Nadalje je pravil Lemiš: „Koroški Slovenci bodo še le potem kulturelno in gospodarsko napredovali, kedar se Nemcem pridružijo in na podlagi nemške olike v Avstriji bočejo kaj postati.“

Gospod Lemiš veliko govori, a malo misli, to dejstvo je precej znano. Voljen je bil, ker je imel dosti denarja in ne zavoljo drugih zmožnosti. Zato mu hočemo tukaj pojasniti še-le mi, ker bi bil moral vedeti on, predno se je oglašil v državnem zboru. Lemiš pravi, da bodo Slovenci v kulturi napredovali, kedar se pridružijo Nemcem. Ali je kultura nemška? Nemci so vstopili v kulturo, ko so postali po misijonih sv. Vinfrida katoliški, in Slovani bi za kulturo ne bili nikakor zaostali, ko bi bilo katoliškim misijonarjem mogoče, priti do njih, kar so Nemci v srednjem veku uspešno zabranjevali. Kultura je napredek katoliških narodov, kultura je mednarodna blagor, nemške kulture pa ne poznamo. Lemiš menda vsaj ne bo tako nespameten, da nam bo hotel usiljevati to kot nemško kulturo, kar diči njegovo stranko: Kričanje v državnem zboru, krvavi tepeži pri volitvah, dvoboji med poslanci, pijani dijaki, Wolfove nesramnosti — in zaničevanje od vseh poštenih ljudi na svetu? Po taki kulturi ne hrepenimo! Bog nas je obvaruj in upamo, da se je obranimo.

In mi Slovenci imamo še mnogo drugih vzrokov, izogibati se nemško-radikalne gospode, da, nasto-

pati proti nji in zavračevati vse napade, ki se napravljajo na nas.

Nekatera dejstva moramo omeniti:

1. Ali je res, da so Slovenci na Koroškem primeroma veliko višje obdačeni, kakor Nemci? Ali je res, da koroška hranilnica in hipotečna banka ne morete po istem ključu na podlagi čistih doneskov ceniti slovensko in nemško last? Kdo je bil tako ljubezniv, da je prevalil davek na nas? Povejte nam to gospod dr. Lemiš!

2. Ali ni res, da je celovski mestni zastop, ki je v merodajni večini nemško-naroden, sklenil, ne dati Slovincem — domačinom koroškimi — nobene službe?

3. Ali ni res, da koroški deželni odbor ni pripustil, da prevzame v zavodu gluhtonemih pouk slovensk, od ordinarijata imenovan duhovnik? Nemško-narodna stranka se je baje zbalala, da bi se jim „trapi“ ne poslovenili; stranka ima takih cvetov nemške kulture še premalo in bila bi za njimi preveč žalovala.

4. Ali je res, da se je že ohladila mlada ljubezen nemško-radikalne stranke do predsednika kmetijske družbe, ker si je ta prizadeval, drugače razdeliti razne podpore poljedelskega ministerstva, ki so doslej v neprimerni večini se dajale le nemški zgornji Koroški?

5. Ali je res, da je nemško-narodna stranka spravila iz celovške višje dekliške šole moža, ki je bil popred organizator in najboljši steber, samo ker je bil Slovenec? In ali je res, kar so pozneje pisali nemško-radikalni časniki, da je šola pozneje propadla in da je zdaj taka, kakoršna bi biti ne smela?

6. Ali je res, da najbolj zasluženi učitelj meščanske šole ni mogel postati vodja te šole, ker je Slovenec?

Takih vprašanj imamo še veliko, g. dr. Lemiš. Zato pravimo Vam in bomo c. kr. vladi pri priložnosti povedali, da se nam gnjusi, priti nemško-radikalni stranki le blizu, da se ti stranki nikdar ne moremo pridružiti. Od Vaše stranke in njenih sorodnikov se je naše ljudstvo učilo le pijančevati, „farje“ preklinjati in še hujše reči; to oliko Vam prepuščamo in se zahvaljujemo za vsako pomoč od Vas; eno pa tirjamo: da c. kr. vlada čuva pravico — kar dozda ni povsod in vselej storila.

Oraš - Oštinkjak.

Stari naš znanec, gosp. Matej Oraš p. d. Oštinkjak v Dolu pri Skočidolu, je mogočen mož. On ni samo župan občine vernberške, marveč on potuje tudi v Celovec kot deželni poslanec, da, celo na Dunaj „rajža“ kot državni poslanec, da tam zastopa svoje volilce, ali pa tudi ne! In celo govoril je oni dan na Dunaju, in sicer tako, — kakor pač naš Oštinkjak zna. In zato se moramo danes malo obširneje baviti z našim možakarjem.

Oraš v škripelch.

Kako je bil Oraš izvoljen za državnega poslanca, je našim bralcem še znano. Dasi ni napravil nobenega volilnega shoda, dasi je imel „bauernbund“ drugega kandidata, zjedini se so nemški in nemčurski volilni možje za Oraša. H temu je največ pripomogel znani štajerski baron Rokitanski, ki snuje posebno „kmetško stranko“, in kateremu edino se ima Oraš zahvaliti, da more zdaj posedati po mehkih sedežih državne zbornice! Takrat je Oraš obljubil, da se pridruži „kmetški stranki“, a ko je bil za poslanca izvoljen, je na svojo obljubo pozabil in s praznimi izgovori je — snedel svojo besedo. Pridružil se je namreč, kakor tudi g. Čare, nemški ljudski stranki, a ne kot član, marveč samo kot „gost“, torej nekako tako, kakor „ofar“ ali gostač gostuje pri kmetški hiši!

Kajpak je moralo tako početje vzbuditi nevoljo onih, ki so Oštinkjaku pripomogli do sedeža v državnem zboru. Na dveh shodih že so volilci, in sicer „bauernbundarski“, — namreč na Čajni in v Naborjetu — Oraša pozivljali, naj odstopi. Posebno huda je predla Orašu dne 13. aprila v Naborjetu, kjer je poročal o delovanju državne zbornice. Navzoč je bil tudi baron Rokitanski, ki je ostro prijel Oraša, ker se je bil ta prej pismeno (!) zavezal, da pristopi „kmetški stranki“, a se je potem pridružil „nemški ljudski stranki“. Rokitanski pravi, da njegova stranka Oraša sploh ne mara več sprejeti v svojo sredo, če bi ta tudi hotel zdaj pristopiti! Odgovor Orašev je bil prav klavrn. Nek kmet je stavil celo resolucijo, v kateri se Oraš pozivlja, da mora svoje poslanstvo odložiti. Resolucija bi bila gotovo sprejeta, a predsednik shoda, naborješki župan, o nji ni pustil glasovati, češ, da so navzoči tudi tržani.

PODLISTEK.

Vstajenja čakajo.

(Odlomki iz spominov. Napisal: Franjo Neubauer.)

III.

Veseli smo bili v železniškem vozu. Pa kako ne bi bili! Mladi ljudje, osvobojeni zaprtije, mladenci, za katere se je življenje še le začelo, naj bi se ne radovali, da so prosti kakor ptice pod nebom?! In kdo bi ne pasel svojih oči o pogledu na krasno koroško zemljo, ki jo je Bog ustvaril, da razveseljuje vsako čuteče srce! Tukaj zelena ravnica, tam mogočna skala, gola in grozeča gledajoča na svet pod seboj, tu teman smreči gozd, stoječ kakor dolga straža samih visokorastlih, vitkostasnih vojakov, tam zopet mirno ležeče jezero, po katerem drse čolnčki, po bregu pa je postavljena vila ob vili, krasnejša druga od druge, in ob vilah vrtovi, polni domačih rastlin in cvetic iz daljnih gorkejših dežel, ki bajajo s svojimi krasnimi cvetovi, dvigajočimi se iz širokih listov. In te vnebo-kipeče planine! V srpanu gledaš na njih sneg, ki je obežal na odsojnih mestih, a v dolini te muči vročina, brišeš si znoj, noge so ti težke in lene, komaj se premikajo. A tja gori, tja gori na planine bi pohitel tako brzo, tako lahko! In trgal bi planinke, občudoval raznobojne planinske cvetke, stopil v planinsko kočjo, napil se zdravega, svežega mleka, pohitel dalje na nebotačni vrh, prsi bi se razširile, čutil bi se prerojenega in zaukal bi, da

bi se čulo doli v dolino. — Da, prepolna si lepota, ti zemlja korotanska, ti stari, slavni dom slovenski, ti zibelka slovenskih knezov! Ali, čim lepša si, s tim večjo žalostjo napolnuješ srca slovenskih rodoljubov. Koliko tvojih lepote ne sme več uživati v tebi Slovenec, koliko biserov so mu iztrgale poželjive, grabežljive roke tujčeve! Ti krasna zemlja, kaj se ne odpreš pod nogami tistih, ki te izdajajo največjim, najhujšim sovražnikom onega naroda, ki bi rad mirno, brez boja živel v tebi?!

Čudni smo mi Slovenci! Turški in kitajski bi se učili v svoji lastni domovini, samo da podpiramo lenobo onih, ki so prišli v naše kraje jest slovenski kruh, samo da se ne bi bilo treba doseljencem potruditi in naučiti oni jezik, ki ga govori ogromna večina. Pa kaj govorim o tujcih, o doseljencih! Saj se sramuje lastni sin onega jezika, v katerem ga je učila mati molitve. Če odide iz domačega kraja in pogleda malo v mestu v šolo, pa se kot uradnik, kot učitelj, kot izobražen človek vrne med svoje kmetško ljudstvo, zahteva od onih, s kojimi je kramljal kot dete v materinščini, da govore z njim v tujem jeziku. Pol veselja, pol uživanja izgubiš potujoč po Koroškem s tem, da vidiš to potujčevanje.

Zakaj sem se spustil v to razmišljanje? Spomnil sem se, kako sem začuden in nevoljen poslušal nemško govornico v Sinčivasi, kjer smo zapustili železnični voz, kako sem bil presenečen, a kako me je potem srce bolelo, ko sem slišal in videl, kako ponemčena je lepa Dobrlavas! Na prodajalnicah nemški napis, v gostilnicah nemški časniki in užigalice v škatljicah, prevlečenih s trobojnim papirjem, ne belo-modro-rdečim, ampak črno-rdeče-zlatim. Da,

ako bi sodil po vseh teh pojavih, bi res moral vprašati: „Pa kje so Slovenci na Koroškem?“

Razšli smo se. Tovariši, doma iz Koroške, so odšli vsak na svoj dom. Le prijatelj Matija mi je ostal zvest in z njim sva krenila iz Dobrlavasi proti Miklavčevemu. Tam so naju že čakala pisma in razglednice, ki jih je nama izročila mlada poštna upraviteljica. Potem pa sva jo mahnila po prijetni, hladni gozdni poti proti Reberci. Iz gozda sva prispela na kamenito pot in po njej do prvih reberških hiš. Zavila sva okoli vogla in stopila v veže prostorne hiše, iz veže pa v sobo. Tam sva pozdravila njega, ki mu pišem te spominke vrstice, komendantorja Mateja Šervicljaja. V kmetško opremljeni, ali precej veliki in čisti sobi je vstal izza mize mož bolj majhne, ali čokate postave. Glavo so mu pokrivali le še redki lasje, a zdravobojno lice je nama sijalo ljubeznivo naproti in z neprisiljeno prijaznostjo je nama segel v roko. Sedli smo za mizo, krčmar je prinesel liter črnega vina-tirolca, in trčili smo. G. komendantor me je povabil, da stanujem pri njem, dokler ostanem na Reberci. Hvaležno sem sprejel njegovo ponudbo in poslovišči se za ta večer od dobrega krčmarja, smo odrinili proti stanovanju g. Mateja. Po strmi stezi smo prisopihali do poslopja, kateremu se na prvi pogled vidi, da ni bil zidan v naših mirnih časih, ko se ne borimo proti Turkom in roparskim vitezem, ali tem strastnejše in obupnejše proti cho-losti in gospodstvaželjnosti zagrizenih nasprotnikov našega jezika.

Dobro sem prespal prvo noč in ni me prišel strašiti noben vitez nemškega reda. Kaj se mi je sanjalo, tega že drugo jutro nisem vedel, tem manj

Tako je Oraša obvaroval pred očitno nezaupnico njegovih volilcev. Rokitsky svoje stališče zagovarja tudi v zadnji številki celovške „Bauernzeitung“-e in ta nima poguma, da bi se potegnila za Oraša. To pač jasno priča, na kakem stališču je sedaj Oraš! Poslanec, kateremu so izrekli nezaupnico lastni volilci, pač ne sme biti — ponosen!

Vkljub temu pa je imel Oraš-Oštinjak še pogum, da je v državnem zboru dne 15. aprila govoril zoper koroške Slovence in njihove šolske zahteve. Ali se je s tem hotel zopet prikupiti svojim nezadovoljnim volilcem in si pomagati s stari pripomočkom, da si namreč s praznim udrihanjem pridobi „ljubezen“ nemškutarjev?

(Konec prihodnjic.)

Dopisi.

Svetnavas. (Še več o dvoboju.) Dvojoj, ki se je bil pri Krasniku p. d. Košiču na belo nedeljo, še vedno zbuja pozornost in ne dá priti ljudem do zaželenega pokoja in miru. Kar je pri nas še razsodnih, pametnih ljudi, vsi odločno obsojajo, da so morali oni mladi „junaki“ ravno v naši vasi dobiti prostora za svoje protipostavno in grešno početje. „Mir“ je sicer že dvakrat pisal o tem, a vémo, da bodo Vaše bralce zanimali tudi še sledeči podatki: Mladi „gospodje“ so prišli v Svetnavas od 9. do 1/2 10. ure predpoldnem, ravno ob času, ko se je vračalo ljudstvo od jutranje božje službe iz Kaple. Njih obnašanje v gostilni je bilo še dosti mirno. Dvobojavniki niso pred dvobojem nič pili, ampak kar naravnost vprašali po Krasniku in kje se nahaja v njegovi hiši plesalna soba. To sobo jim pokaže domača dekla M. R. Nekaj prišlecev se za kratko časa podá v takoiimenovano „posebno sobo“, drugi pa na plesišče. Ljudje so videli dvobojevati se te mladeniče, ker so se, kakor rečeno, vračali ravno od božje službe. Kot gledalcev je bilo posebno veliko otrok, kateri so se za to pregrešno početje zanimali tako, da so zlezli celo na drevesa, da so bolje in ložeje gledali sabljanje; veliko vedó povedati, kako so se bliskale sablje, da so bili gospodje goloroki ter okrvavljeni itd. Tudi po hodnikih se je nastavilo ljudstvo, da bi bolje videlo, kako se znajo sekati mestni „gospodje“. Pri vsakem strešnem oknu je molelo nekaj glav, katerih oči so bile obrnjene proti Košičevi dvorani. Torej ni dvomiti, da so bili dvoboji v Svetnavasi takoj, v Št. Janžu pa kake dve uri pozneje, a vendar isti dan popolnoma znani in nam na to novico prav nič ni bilo treba dolgo čakati. — Govorilo se je, da Košič sedaj trdi, da ni nič vedel o teh dvobojih. No, vedel je, vedel, in še le prav dobro je vedel! Krasnik se je namreč sam izrazil proti učitelju M. še pred dvobojem, da bode pri njem na belo nedeljo nekaj posebnega. Na belo nedeljo na vse zgodaj je naročil, da se ima pripraviti za dvanajst gospodov južino. Čemu vse to, če ni nič vedel? Otroci pravijo, da je Košič pri oknu dol pogledal in zavpil: „Proč se mi poberite!“ In potem takem naj Košič o dvo-bojih ni ničesar vedel? — Ko so se ranjenci odpeljali, se je g. Pepi na vse grlo smejal za njimi. Ako bi dvoboji ne bili s Pepetom prej dogovorjeni, bi se vendar ne bil mogel tako iskreno smejati za njimi, ampak prav pošteno oštel bi jih bil! — Stregla

še zdaj spominjam prvih sanj na Reberci. Ko sem vstal, sem krenil na dvorišče in pozdravil g. komendatorja, ki je sedel na klopi pod visoko, široko lipo. Gledal je kokoši in piščeta, katerim je bila natrosila kuharica. Kako so se prepirale živalice za hrano, kljuvale, odrivale druga drugo in podile proč! Ali posebno pozornost sta vzbujala petelina, ki sta imela seveda vsak svojo stranko, vsak svoje privrženke med kokoškami. Eden je bil sicer manjši in na videz slabjši proti drugemu, ki je s svojo krepko postavo na visokih nogah vzbujal nekaj respekt. Ali vendar sem se močno zmotil misleč, da bo ta prvega užugal. Kjerkoli je prvi, manjši in na videz slabjši, zagledal svojega tekmeča, takoj je priteknel in dolgonogi nerodnež mu je komaj ušel na nasprotno stran, kjer je poskusil svojo srečo. Ali ni dolgo zobal v miru. Spet je pridrivil njegov nasprotnik in ga zapodil proč od putk, kojih privrženost si je komaj pridobil. Bil je pač starejši, izkušenejši in pogumnejši in je lahko v kozji rog ugnal močnejšega, a mlajšega in bojazljivega tekmeča.

Ta mični prizor sem gledal uživajoč za-jutrek in razgovarjajoč se s svojim kučegazdom. Razgovarjal sem se z njim oni dan, menila sva se potem še večkrat in rad sem se razgovarjal, prav užival sem v občevanju z njim. Razmotrivala sva narodnostna in druga vprašanja in za vse je kazal pravo razumevanje, ki je pričalo, da se ne omejuje samo na zahteve svojega stanu, temveč da se bavi temeljito z vsem, kar mora zanimati izobraženega človeka. In ko sem stopil v njegove sobe, videl sem veliko omaro, polno lepih, zanimivih knjig, pisanih v slovenskem, nemškem, pa tudi laškem jeziku. In ko je prišel prijatelj Matija, ki se je bil

je tem gostom večinoma že prej omenjena dekla M. R., kateri pa ni bilo treba nič drugega storiti, kakor pokazati jim plesalno sobo, dati tri krožnike (talirje), belo skledo in po končanem mesarjenju osnažiti tlak sobe, kjer so se bili. Zato je dobila eno krono. V sobo dekile niso pustili in so si tudi vodo prinesli sami. — Predno končam, moram še omeniti, da je Krasnik za čas sabljanja spravil župana v pol ure oddaljeno Podsinjovas, tako, da ga ni bilo doma tačas, ko so se pri Košiču dvobojevali. Krasnik je prvi občinski svetovalec in je torej neodpustljivo, da je kot tak dvoboje v svoji hiši trpel. Drugega občinskega svetovalca je neki gospod pozval, da gre in dvobojnice razžene, ta pa je odgovoril: „Naj se bjejo hudiči!“ — Vem, da nam k takemu občinskemu predstojništvu ne bode te čestitali! Res, vedno lepši „napredek“ nam pod takim vodstvom sije v naši občini! Po takih dogodkih se morajo pač tudi največjim zasleplencem odpreti oči! — Odločno se mora zahtevati, da se protipostavni dvo-boj tudi primerno kaznuje! Če kmet ustrelji kako mrcino, ki mu dela na polju škodo, ga občutljivo kaznujejo. Tudi dvo-boj zasluži po kazenski postavi (§ 158 do 164) ostro kazen! Zahtevati moramo, da se postava vestno izpolnjuje tudi zoper to zločinstvo, po katerem je mlad človek oslepel in pohabljen bil za celo svoje življenje, — kakor se vedno in sicer strogo izvršuje zoper kmeta, ki je n. pr. pobil kakega — zajca!

Hodiše. (Razdelitev občine.) Narodni naši nasprotniki hočejo na vso silo razdeliti občini Hodiše in Škofiče. Gonilna moč pri tem je seveda stari naš prijatelj baron Mac Nevin, kateremu sta občinska odbora v Hodišah in Škofičah trn v peti. Deželni odbor je seveda vedno pokoren sluga liberalcem, in tako je že izdelal načrt, kako naj se občine razdelijo. Iz osmerih davčnih občin, iz katerih obstojita sedanji občini Hodiše in Škofiče, hočejo napraviti tri politične občine, namreč: 1. Hodiše, iz davčnih občin Hodiše, Sv. Miklavž, Plešerka; 2. Škofiče iz davčnih občin Sv. Katarina, Škofiče in Holbiče; 3. Otok iz davčnih občin Ribnica in Otok. — Deželni zbor bo tej razdelitvi gotovo pritrnil, saj je to po želji liberalcev na Otoku in Ribnici.

Št. Štefan ob Zili. (Zborovanje konsumnega društva.) Dne 13. t. m. je imelo naše konsumno društvo svoj letni občni zbor pri p. d. Pečku v Smolčicah, pri v primeri z drugimi leti veliki udeležbi zadruženikov, med katerimi sta bila tudi č. g. župnik Ant. Sturm in spoštovani g. France Grafenauer, deželni poslanec in posestnik iz Brda. Predsednik društva, g. Boštjan Hebein p. d. Peček, je pozdravil došle udeležence in je v smislu pravil otvoril zborovanje, konstatiral (potrdil) sklepčnost zboru in povabil domačega župnika, č. g. Ant. Pelnař-a, naj poroča o delovanju društva v preteklem letu. Na podlagi izkazov poročal je naš g. župnik, razlagajoč točko za točko računa, iz katerega naj zadostujejo te-le številke: Društvo je prodalo blaga za 39.000 kron; kupilo na novo taistega za 34.000 kron; splošnega prometa je bilo 78.000 kron, čistega dobička 1347 kron. Društvo ima blizu 3000 kron rezervnega fonda, brez inventara, ki je že ves poplačan. Iz čistega dobička se 840 kron razdeli kot 3-odstotna dividenda; ostanek se pridene rezervnemu fondu.

šel pokazat svoji dobrosrčni mamic in delavnemu očetu, moral je čitati neko laško propoved in g. komendator je poslušal z živim zanimanjem.

Za nekoliko časa sem se poslovil od Reberce, da pomagam dragemu tovarišu, angelskemu mladeniču Šimenčku zapeti prvokrat: „Slava Bogu na višini“, in da spremim pred altar prijatelja Lojzeta ter ga pozdravim s kora s pesmijo: „Novi mašnik bod' pozdravljen.“ Ne bom popisaval, kako se je jezil na me steber našega basa, junaški Janko, ker mu nisem dal pravega glasa, ko smo peli „Kredo“, in bi bila kmalu vsa pesem brez coklje zdrknula v dolino, da se tam razbije v najdisharmoničnejše glasove. Tudi to ne spada v te spomine, da sem si lečil ohrpelo, raskavo grlo s surovimi jajci in jih izpjal kakor dihur. Ali važno, ob enem žalostno je dejstvo, da se je moj tenor skrčil na nekoliko hripavih, z veliko muko iz prsij in iz grla izvitih glasov, ko sem se vrnil na Reberco. In vendar bi bil tako rad ubral najmilejše strune svojega tenora, ki je z menoj vred mnogo izkusil na svetu in se obrabil, samo da razveselim plemenito srce gosp. komendatorja. Boljše se je godilo krepkemu Jankotu, čigar bas je pretresal reberske skale in potresel tudi srce vrlega kučegazde, ki je z veseljem zadovoljstvom poslušal naše petje in posebno globoki, grmeči bas. — Napravili smo izlet v Železno Kaplo. Lepa, zanimiva pot vodi v trg, kjer se dobi še drugačna kaplja, nego železna, zlasti „pri lepi Katici“, kamor nas je odvedel v teh stvareh izkušeni Matija. Lepo nam je bilo v senčni lopi, čeprav se je na nas jezil prijatelj, priganjajoč nas, naj katero zakrožimo. Zaman sem ga skušal potolažiti in pregovoriti z ono pesmijo, ki pravi:

„Kaj bi peval, kaj bi krožil!
Še lončar bi se smejal,
češ, da lepše lonec poje,
ki mu je na kamen pal.“

Potekale so urice in mrak je že spuščal svoje prve prozorne sence na zemljo. Oditii moramo! G. komendatorju smo obljubili, da pridemo na večerjo. Pripravil jo bo za nas, čakal nas bo, — zakasnititi ne smemo! In z velikimi koraki smo merili cesto nazaj proti Reberci. Upehani, ali vendar še nekako o pravem času smo prispeli v župni dom. Gostoljubni kučegazda nam je priredil ukusno večerjo in sedli smo za mizo. „Ali boste črnega ali belega tirolca“, nam dá na voljo g. Matej. Po kratkem razmišljanju se odloči „gornja hiša“ za črnega, a dolnja za belega. In glej, kar se ni posrečilo kapljici v Železni Kapli, to je učinil vinček g. komendatorja. Jeziki so se razvozljali, vstajali so govorniki in pesem je privrela iz prsij kakor vir spomladi, ko solnce sneg topi.

Noč je legla na prazne steklenice in čaše, umirila našo razgreto kri in zaklopila od navdušenja žareče oči.

Drugi dan smo se zbrali zopet vsi pod lipino senco, samo malo kasneje, nego sicer. Eden se je lečil z vodo, drugi s kavo, a tretji se je pokoril s postom in gladom, prezirajoč zemeljsko uživanje. Brzo nam je minulo predpoldne in naenkrat nam je reberski cerkovnik naznanil, da je ura dvanajst odbila.

„Gospoda h kosilu“, je pozival predobri in preskrbni kučegazda.

„Vida še ni“, se oglasi Janko.

„Kam je neki izginil“, se poprašamo. In čakamo in čakamo, — Vida le ni, od nikoder ga ni!

dih zločincev! Kakor je že zgoraj omenjeno, se je to kazen tudi že za časa nove šolske postave rabilo, pa ne od kakega duhovnika, temveč od posvetne učiteljske moči. Če pa že govorite o nepostavnih „disciplinarnih sredstvih,“ tedaj Vas vprašamo, je li to postavno sredstvo, da se tepejo otroci radi tega, ker se pogovarjajo med seboj v — slovenskem jeziku. O takih slučajih ste gotovo tudi že brali, in tudi v Globasnici imamo enega na razpolago. — Kaj pravi k temu c. kr. deželni šolski svet?!

Libuče. Dne 27. aprila ustanovili smo pri nas ob obilni udeležbi naših zavednih in vrlih kmetov podružnico sv. Cirila in Metoda. Predsednikom je bil izvoljen naš značajni in neustrašeni g. Hartman, podpredsednikom g. Reš, tajnikom g. kapelan Dobrovč, blagajnikom g. kapelan Božič. Podružnici želimo obilo uspeha in blagoslova. Podrobneje poročilo prihodnjic. *Libučan.*

Novičar.

Na Koroškem.

Družba vednega čiščenja. Ker letos več podružnic še ni poslalo letnih doneskov, se predstojniki in predstojnice vljudno prosijo, da se tudi letos z doneski spomnijo revnih cerkvâ. Če se to ne zgodi, bi morala razstava cerkvenih oblačil letos izostati. Tudi bi se mogla oblačila, kolikor jih ima družba še v zalogi, razdeliti samo onim cerkvam, in še tem ne vsem, kjer je kaka podružnica vednega čiščenja.

Na sv. Višarjih se prične letošnje romanje kakor običajno dne 8. maja, na dan vnebohoda Kristusovega. Goro krije še globok sneg. Dne 4. junija bo mil. g. knezoškof dr. Jožef Kahn slovesno posvetil nova stranska oltarja.

Za „Učiteljski dom“ so darovali č. g. spodje: Fr. Virnik 20 kron, J. Marinič 20 kron, J. Hribar 20 kron, M. Schaschl 20 kron, M. Wendenig 5 kron, J. Volavčnik 20 kron. „Presveta dolžnost nam je, skrbeti, da se otroci vzgoje k pobožnosti in čednosti, kdor to dolžnost zanemarja, mori duše“ (sv. Krizostom). Ne vstrašimo se, žrtvovati po močeh za zavod, ki je katoličanom-Slovincem postal neobhodno potreben!

Duhovske zadeve. Č. g. Jos. Jandl, župnik v Lieseregg, je postal dekan in mestni župnik v Sovodju.

Drobne novice. Uršulinski samostan v Ljubljani je minuli teden zelo slovesno obhajal dvestoletnico svojega obstanka. Ob tej priliki je žensko učiteljske uršulink dobilo pravico javnosti. — Ljubljanska dijaška in ljudska kuhinja je dne 20. aprila obhajala 25letnico svojega obstanka. — Kakor poročajo listi, so ustanovili nemški priseljenci na Jesenicah podružnico „Südmärke“, kateri je načelnik inženier Schneller v Bohinju. Snuje pa se tudi podružnica nemškega „Schulvereina“, ki ustanovi na Jesenicah nemško šolo in nemški otroški vrtec. Nemčurstvo na Gorenjskem vedno bolj prodira! Žalostno!

Drobiž. P. d. Hoffmanovo posestvo g. Incingerja v Mohličah je kupil ulanski lajtnant gosp. E. Till z Dunaja za 70.000 kron. — Burski poveljnik Jooste je minuli teden v Celovcu, Beljaku

Razkropimo se in ga iščemo po reberških planinah in ravninah, kličemo in upijemo po gozdih, — ali nihče se ne odzove. Povrnemo se vsi, povrne se tudi Janko, žalosten kakor nekdanji Jakob, ko je zagledal krvavo suknjo Jožefovo in vzkliknil: „Mojega sina je divja zver požrla.“ Ni se bilo sicer bati medvedov in volkov na Reberci, vendar nekako poparjeni in v skrbeh sedemo za mizo. Že smo si bili potolažili prvi glad, ko se prikaže Vid, malo zaspano gledajoč, ali inace zdrav in čil. Vročina ga je bila zmagala, legel je in zaspal. Ali skriti se je znal dobro i solničnim žarkom i nam!

S hvaležnim srcem sem se poslovil od njega, ki me je sprejel tako prijazno in mi pripravil toliko lepih, prijetnih trenutkov. Vabil me je, da ga o priliki zopet obiščem, a jaz sem mu izrekel željo, da bi ga mogel pogostiti na Kranjskem, v domači vasi, v očetni hiši. — In danes? Pred mano leži izdelana podoba, kazoča komendatorja Mateja Šeriviclja, a pod sliko je napravljen križ in zapisan je dan, mesec, leto in ura njegove — smrti!

Solnce je raztopilo sneg, zvončki so pobelili obrežje vodice, ki se je zlila na ravnico, na prisolnčni strani hribečka je razvila trobentica svoj leporemni cvet, pod grmom je zaduhnela vijolica. Seničica skače po vejevju, ptice-selivke so se vrnile, kos se oglašja v smrečji. Škrjanček se dviga žvrgoleč v višave, naše oko mu sledi, srce se nam dviga in žvrgolenje drobne ptice nas napolnuje z novim svežim življenjem. Višje in višje poletava ptica, trepeče s perutima in žvrgoli in se dviga. Izginila je, — oko je ne zapazi več. Srce pa hre-

in Volsbergu predaval o burski vojski. — V Špitalu je umrl knez Porcia, star 63 let. — V Celovcu so zaprli tri šolarje, stare 12, 11 in 10 let, ker so kradli po hišah obleko. Dne 26. aprila so zaprli v Celovcu odvetnika dr. Liauniga, ki je semkaj prišel iz Murau na Štajerskem. — Blizu Hüttenberga so našli truplo 87 letne užitarice O. Steiner. Bila je v gozdu zabredla in zmrznila. Pogrešali so jo od novembra meseca. — V zilski dolini bodo letos večje vojaške vaje.

Po slovenskih deželah.

„Dijaški dom“ v Celju. Dne 18. aprila sklenila je v „Národnem domu“ národna družba, lotiti se odločno dela, da ustanovi „Dijaški dom“ v Celju. V to svrhu sestavil se je tudi takoj odsek, obstoječ iz gospodov: Lovro Baš, notar; dr. Iv. Dečko, odvetnik; Anton Cestnik in Jožef Kožuh, c. kr. profesorja; Franc Ogradi, opat; dr. Josip Serbec in dr. Jos. Vrečko, odvetnika. Ta odbor je izdal že poziv, po katerem vabi h nabiranju doneskov. „Dijaški dom“ naj bo nekak viden izraz zmage, ki so jo dosegli Slovenci dne 21. marca t. l., in ima namen, slovenskim dijakom podajati hrano in stanovanje, jih vestno nadzorovati in vzgajati v pravem duhu.

Križem sveta.

Dvoboji med državnimi poslanci. Med nemškima državnima poslancema Steinwenderjem, ki zastopa Beljak in druga zgorenjekoroška mesta, in Walzom se je vršil dne 17. aprila na Dunaju dvoboj, katerega je napovedal Steinwender Walzu zaradi tega, ker je v zadevi češke obrtne šole v Budjejevicah in nemške v Hebu Steinwender glasoval z desnico in mu je Walz zaradi tega zaklical: „Sramujte se, da to storite kot nemški mož!“ V dvoboju je bil Steinwender ranjen s ploskvo sablje na čelu, a tudi Walz je dobil v obraz rane od Steinwenderja. Tako si „pristni Nemci“ med sabo puščajo vročo svojo kri! — Dvoboj je napovedal tudi Vsenemec Wolf Vsenemcu Schalku. O priliki sestanka nemških poslancev iz Češke gledé volitev v delegacijo je namreč Wolf zahteval za vsenemške poslance, ki niso v vsenemški zvezi, tudi en mandat, češ, da večina nemškega prebivalstva stoji za njim, Wolfom. Na-to mu je Schalk rekel, da je to otročja norčija, na kar sta se začela obkladati z najlepšimi priimki, s kakoršnimi razpolaga nemška „kultura“. Schalk napovedanega dvoboja ni hotel sprejeti, češ da Wolf ni sposoben dati častnega zadostila in je zahteval, da stvar prej pride pred častno razsodišče. Tega se pa Wolf boji in se mu je izognil s praznimi izgovori! Do dvoboja ni prišlo. Taka je „čast“ nemških junakov, ki se štejejo za pravcate „pol-bogove“, vse druge pa za — manj vredne. Heil!

Veliki nemiri v Belgiji. Omenili smo že, da je v Belgiji prišlo do velikih nemirov in cestnih bojev, ker so socialni demokratje s silo hoteli doseči splošno in enako volilno pravico. V Belgiji je namreč katoliška vlada na krmilu, a to hočejo vreči socialni demokratje na vsak način. Zato so začeli s puntom in prišlo je do pravih vojsk med vojaštvom in zapeljanimi delavci. Po vsej deželi so ustavili delo in bilo je nad 360.000 stavkujočih delavcev, ki so v stavki vstrajali teden dni. Vlada se nasilstvu socialnih demokratov ni udala, dasi

peni za njo. Oj, kako rado bi se dvignilo tako lahko, tako svobodno kakor drobna pevčica.

Tako se je dvigal vaš duh. Mi smo sledili njegovemu poletu in se vam divili. Ali hrepneli ste višje in višje. Poleteli ste, kamor vam sedaj še ne moremo slediti, tja, kjer vas več ne zazre oko, a kamor se nam dviga srce, kamor hrepnimo za vami, vedoč, da se snidemo z vami tam gori, kamor tudi nas pozove večni Oče.

Vstajenja čakate! Dočakali ga boste, dočakali ga bomo z vami tudi mi. Ali mi čakamo že dolgo in dolgo drugega vstajenja, in srce nam drhti od straha, da ga morda ne doživimo. Ali vendar upamo, vedoč, da nas podpirate s svojo molitvijo in zanašajoč se na čile moči našega národa, ki čaka vstajenja.

Smešničar.

* A.: „Ali se bo vaš sin res oženil?“ — B.: „Seveda.“ — A.: „Malo bi pa že lahko še počakal, da bi postal bolj pameten.“ — B.: „Ko bi pa bil pameten, potem bi se sploh več ne oženil.“

* **Izjema.** Državni pravdnik: „Na izpovedbo žene zatoženca ni smeti polagati velike važnosti.“ — Zatoženec: „Oprostite, gospod državni pravdnik, ako najde na meni kaj pohvalnega, ji smete verjeti.“

* **Edino veselje.** Sodnik: „Meni se zdi, da se pri vas vsako nedeljo tako pretepate.“ — Priča: „I — ja, gospod sodnik, to je edino veselje, ki ga imamo na deželi.“

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

so njihovi kolovodje hujskali delavce očitno k upor. Najbolj so pri svojih prekucijskih načrtih računali na vojaštvo, da se v odločilnem trenutku postavi ob stran puntarjev. Toda motili so se. Vlada je pravila, da se zanaša na vojaštvo in da bo s silo zatrla upor. In vodje socialistov so si še ob pravem času premislili. Nasvetovali so, da delavci stopijo zopet v delo. Stavka delavcev se je na ta način v ponedeljek dne 21. aprila končala in s tem je javni red in mir zopet zagotovljen. Škoda, ki je vsled štrajka nastala, je ogromna, in delavci jo bridko občutijo. Seveda popolnoma se vznemirjenost še ni podela. V občinskih zastopih, kjer imajo večino socialisti in liberalci, se sklepajo prošnje in pozivi do kralja, naj poseže vmes in pouči vlado, kaj ji je storiti. A take prošnje so brez pomena; glavno je, da je stavka nehala. Vodje socialistov pa so zopet pokazali, da nimajo ne razuma ne srca, voditi delavskega ljudstva. Predno so se prepričali, da kaj dosežejo, tirali so delavstvo proč od dela ter jih hujskali k upor. Za več kot teden dni so oškodovali delavce za njih zaslužek, sebe pa so mastno plačevali iz strankarske blagajne. Sedaj je stavka končana, voditeljem své ni nič škodovala, le delavstvo je isto, ki je trpelo.

Vojska v južni Afriki. Pogajanja za mir so se po raznih poročilih resno pričela. Vrše se v Pretoriji, in se jih udeležujejo burski poveljniki. Anglijo zastopata pri teh razgovorih general Kitchener in guverner Milner, ki sta vedno v brzojavni zvezi z angleško vlado. Angleško prebivalstvo pa tudi vlada trdno upata, da bodo imela sedanja pogajanja vspeh. Zato je dokaz govor ministra Balfour-ja, ki je rekel med drugim: Upam na srečen izid posvetovanja burskih voditeljev. Vendar je pa potrebno in primerno za pospešitev miru, ako zbornica in država skleneta, da se vojska, če se sedaj ne konča, nadaljuje tako dolgo, dokler ni dosežen popoln vspeh in naj stane kar hoče. Vojska, je dejal minister, je draga; stane nas dosedaj 160 milijonov funtov (en funt okoli 20 kron). — Vkljub mirovnim pogajanjem so se pa vršili tudi zadnji čas boji na raznih krajih. Kitchener javlja 14. t. m. to-le: Polkovnik Collenbrander je 8. t. m. napadel tabor burskega vodje Beyerja. Potem našteva izgube, ki so na angleški strani male, bursko izgubo pa ceni na 160 ranjenih in ubitih mož. Naslednji dan so pa Buri napadli nek angleški oddelek blizu Belfontaine. Dosti Angležev je bilo ubitih, del patrolje pa so Buri vjeli. V zahodnem delu Transwaala so Buri 11. t. m. napadli polkovnika Kekewicha. Blizu Rooivala se je bil vroč boj. Na obeh straneh je padlo precej mož. — Zadnja poročila pravijo, da so Buri minuli teden po noči zapustili Pretorijo ter odpotovali k raznim vojnim oddelkom. Dognala se je podlaga za mir, ki se kmalu sklene. Premirje sicer ni proglašeno, vendar pa se bodo smeli Buri gotove dni shajati ter obravnavati mirovne pogoje Angležev, ne da bi jih angleške čete napadale. Vršili se bodo torej nekaki taborji, na katerih se odločijo Buri kot národ za mir ali za nadaljno vojno.

Naša gospodarska organizacija.

Vabilo

Gospodarska zadruga v Sinčivasi

napravi svoj

redni letni občni zbor

dne 14. maja, ob 1. uri popoldne, v dvorani posojilnične gostilne

„pri Črnem orlu“ v Velikovcu.

Na dnevnem redu je:

1. Poročilo o letnem računu. — 2. Poročilo o nekaterih predlogih c. kr. poljedelskega ministerstva. — 3. Volitev odbora in nadzorništva. — 4. Slučajni nasveti.

V nedeljo popred, dne 11. maja, je točno ob 1/2 4. uri popoldne, zaupno posvetovanje zadrugnega odbora in nadzorništva v Sinčivasi v skladišču samem.

Gospodje odborniki in nadzorniki naj se blagovolijo zborovanja zanesljivo udeležiti.

Naznanilo.

Ker gospodarji letošnje leto ne bodo imeli poslom dajati malce, razun pogubnega žganja, jim hoče zadruga priskrbeti cenega pristnega vina. Če se k temu vinu prilije nekaj vode, bo prišlo ceneje, kakor most.

Priporoča se, mesto žganja, poslom dati vina, kedar se dobi po taki ceni, kot jo zdaj ponuja Istrska zadruga v Pulji.

Za zdaj smo vina naročili le par sodov, ker ne vemo, ali ga bodo ljudje hoteli, ali ne. Kdor ga hoče imeti, naj se oglasi ali v Sinčivasi, ali pri zadrugnem služabniku v Velikovcu.

Izpod 100 litrov se pa to vino ne bo oddajalo, ker podrobno prodajanje blago preveč podraži.

Vino se mora takoj plačati; sod naj pripelje vsako seboj, ali pa ga nam mora tudi plačati. Le pod temi pogoji se zamore vino res po najnižji ceni oddajati in bo ljudem kaj pomagano.

Vino se bo dobilo po 15 gld. 50 kr. hektoliter v Sinčivasi.

Tržne cene.

V Celovcu, dne 24. aprila 1902.

Ime blaga	na birne		na hektolitre		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenca . . .	11	40	14	25	— bik
rž . . .	9	32	11	40	— pitana vola
ječmen . . .	—	—	—	—	13 vprežnih volov
oves . . .	5	47	6	84	— juncev
turšica . . .	7	83	9	54	61 krav
pšeno . . .	14	—	17	50	— telic
fižol rdeč . . .	13	20	16	50	— pitanih svinj
krompir . . .	1	80	3	13	— prasce
grah . . .	—	—	—	—	
ajda . . .	6	83	8	54	

Sladko seno je meterski cent po 6 K — v do 7 K 80 v, kisló seno po 4 K 60 v do 6 K 60 v, slama po 3 K 60 v do 4 K 50 v.

Promet je bil slab.

Velikovec, dne 23. aprila. Prignali so: 3 bike, 162 volov, 78 krav, 6 telic, 4 teleta. Cena za pitano živino 60 do 64 kron, za vprežno živino 54 do 58 kron za meterski cent žive vage. 160 ovc, 4 koze. Promet je bil srednje dober.

Sejmovi meseca maja. Dne 1. Libeliče, Železna Kapla; 5. Podkloster, Labod, Črna; 9. Spodnji Dravograd; 12. Grebinj; 13. Svinec; 15. Št. Pavel; 20. Naborjet, Šmihel nad Pliberkom, Dobrlavas; 21. Beljak; 26. Celovec, Kotlje, Vrata.

Listnica uredništva.

Gosp. B. v Dolini: Dotični naslov je: „Janko Ev. Sire v Kranju.“ Sklicujte se pri naročilih na „Mir“. Pozdrav! V Libuč. Prihodnji!

Dražbe.

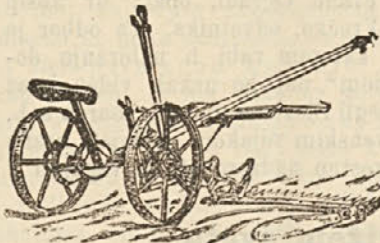
(Kratice: vl. št. = vložna številka; d. ob. = davčna občina.)

Rožek. Dne 10. maja ob 10. uri v vili „Kornheisl“ v Vrbi, dražba Ledererjeve bajte, hiš. št. 58. in 91. v Vrbi, vl. št. 28., d. ob. Vrba. — Celo posestvo je cenjeno na 112.728 kron. Če se celo posestvo ne prodá, se bo prodajalo po skupinah.

Posestvo se dá v najem ali pa se prodá.

Posestvo obsega 24 oralov sveta z dobro zaraščenim gozdom. Hiša je v dobrem stanu; nabaja se v koteljski občini pri Guštanju. Več pové župan v Kotljah, pošta Kotlje na Koroškem.

Izvirni ameriškanski stroji za košnjo

nedoseženo lahek tečaj za travo, deteljo in žito.

Stroje in grablje za obračanje sena za vprego.

Slamoreznice, stiskalnice za seno in slamo, ročne. Rebljači, mlatilnice, gepeljni, čistilnice, trijerji, plugi, valjarji, brane.

Vse navedeno orodje izdeluje in zajamčeno razpošilja po najnovejši odlikovani sestavi

Ph. Mayfarth in drug,

c. kr. edino priv. tovarne kmetijskih strojev, Hvarna in fužine na par

na Dunaju, II/1, Taborstrasse št. 71.

Odlikovan z nad 450 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajnami. Obširne cenike zastoj. Zastopniki in prekupci se iščejo.

Na Najvišje povelje Nj. c. kr. apost. Veličanstva.

XXII. c. kr. državna loterija

Za skupne vojaške dobrodelne namene.

Le-ta denarna loterija — edina v Avstriji postavno dovoljena — ima 17.822 dobitkov v gotovini v skupnem znesku 442.850 kron.

Glavni dobitek je:

200.000 kron.

Za izplačanje dobitkov jamčijo c. kr. loterijski dohodki.

Žrebanje je neprekleno dne 12. junija 1902. l.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo v oddelku za državne loterije na Dunaju III., Vordere Zollamtsgasse 7, v loterijskih nabiralnicah, tobakarnah, pri davčnih, poštnih, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Načrti za žrebanje za kupovalce srečk zastoj.

Srečke se dopošiljajo poštne prosto.

C. kr. ravnateljstvo za loterijske dohodke.

Oddelk za državne loterije.

Važno za koroške Slovence!

Na novo ustanovljena

„Prva jugoslovanska tovarna za kavine surogate v Ljubljani“

priporoča

soje priznane izborne vrste cikorije

posebno pa

„kavino primes v prid družbe sv. Cirila in Metoda“

ki je preizkušeno najfinejša.

Opominja se, da to cikorijo pri svojih trgovcih zahtevate, ako pa v kraju ni narodnih trgovcev, ki bi jo hoteli naročiti, naj več rodoljubnih družin skupaj eden zaboj raznih vrst s 25 kg naroči — in se jim dopošlje franko zaboj in franko na vsako postajo po ugodnih cenah.

Umetni in valjni mlini F. C. Schwab v Ptujju.

	Št.	Cene v kronski veljavi za 50 kg.	
		K	v
Iz ajde.			
Ajdova moka, fina	A	14	—
Ajdova moka, srednja	B	11	—
Ajdovi otrobi	—	5	—
Ajdov gris	—	12	50
Iz koruze.			
Koruzni gris, rumen	—	9	50
Moka za polento Ia, rumena	—	8	50
Koruzna moka IIa, rumena	—	7	50
Koruzni zdrob, rumen	—	6	25
Iz rži.			
Ržena moka, izvleček	0	12	50
Ržena moka, fina	I	11	50
Ržena moka, sredno fina	II	10	50
Ržena moka, manj fina	III	9	50
Moka za klajo	—	5	—
Rženi otrobi	—	4	75
Iz pšenice.			
Gris, fin ali debeložrnat	—	15	—
Pšenična moka (Kaiser-Auszug)	0	15	—
„ „ (Mundmehl-Auszug)	1	14	50
„ „ (Extra-Semmelmehl)	2	14	—
„ „ (Semmelmehl)	3	13	50
„ „ (Extra-Brotmehl)	4	13	—
„ „ (Mittel-Brotmehl)	5	12	50
„ „ za kruh	6	12	—
„ „ za črni kruh	7	10	—
Moka za klajo	8	5	—
Pšenični otrobi	—	4	75
Mešana moka za kruh	—	9	50
Prosená kaša	—	10	50
Ječmenova kaša	—	11	50

Kot prava dobrota
in potreba za vsako družino se izkazuje vsak dan bolj uporaba

Kathreiner-Kneippove sladne kave.

Nobena skrbna gospodinja naj se ne pomišlja dalje uvesti to tečno in zdravo pijačo.

Ni čistejše primesi in boljsega nadomestila za zrnató kavo, kjer je ta zdravniško prepovedana.

Kathreiner-Kneippova sladna kava se dobiva pristna samo v izvirnih zavojčkih z varstveno znamko »župnik Kneipp«. Odprto odtehtana all drugače zavita kava ni nikoli

Kathreinerjeva.